

følge med aandeligt Arbejde, baade det, der har med Hjertet, og det, der har med Samvittigheden at gøre. Det skulle de netop beholde, det skal hjælpe dem til den Karakterdannelse, som et æret Medlem af det andet Ting i Fjor mente, Fattigdommen kunde give. Vi kunne heller ikke tage fra dem det opslidende og de mange Genordigheder, de have med ufornuftige Forældre. Det kunne vi ikke forandre noget hynderligt ved. Heller ikke kunne vi forandre den almindelige Opfattelse af en Lærers Stilling, af hans sociale Ansæelse, der, som bekendt, er for ringe — hvad der har bragt de Herrer Lærere til at lade cirkulere den bitre Bemærkning, at det at have taget Seminaristeksamen er den Skyld, der hverken kan tilgives i dette Liv eller i det tilkommende. Det kunne vi ikke forandre noget ved, men vi kunne sørge for, at en Lærer, der optræder tarveligt og bestebent, bliver fri for saadanne Næringsforger, der tidligt eller sent knætte hans Mod, ødelægge hans Kræfter og gøre ham til en Vold for Bitterhed og Haabløshed og i alle Tilfælde gøre ham uduelig til hans Gerning. Vi kunne hjælpe ham fri for at skulle — hvad der er det sværeste for ethvert ærefærdigt Menneske — leve af andre Menneskers Naade og gaa fra Udmygelse til Udmygelse og samtidig have den pinlige Tølelse af, at medens han udmyster sig selv, udmyster han tillige Skolen og sin Gerning. Der er Hundreder af Lærersfamilier, som dette uomtøstelig er Tilfældet med i dette Øjeblik, uden at det er ved deres egen Skyld, og det kunne og skulle vi fri dem for. — Hvis man nu siger, at det er kun nogle Hundrede Lærere, der er Tale om, vil jeg dertil svare: Ja, men 600,000 Kr. — og det er jo det hele, det drejer sig om — naar heller ikke saa forstærkelig langt til til at forbedre Lærersalærene over det hele. Hidtil have vi haft den store Lykke at have Tilgang til Lærergerningen fra de gode Hjem, fra alle jævne Samfundslag, og det har været af ubetalelig Betydning for Skolens og hele Folkets Liv til at opretholde den moraliske Kraft og forbinde paa en god Maade Religion og Kultur. Jeg er overbevist om, at naar der i Befolkningen er en saa stor Sum af moralisk Kraft, af sand og stærk Kultur, er det for en stor Del vores Lærere, den har at takke for det, den gode Forbindelse, der er imellem de mange gode Lærerskoler og de mange gode Bønderhjem. Lad det blive ved med denne gode Forbindelse, lad Lærerne blive ved at komme fra de gode Bønderhjem, og lad dem saa Lov at arbejde uførtrodet paa at bygge op paa det, som i Virkeligheden er Samfundets bedste Lykke. Giv de

unge til at begynde med Tro paa Givet, et fast Grundlag og Lyst til at gøre den Gerning, som, naar det kommer til Stykket, er det, som betinger deres fremtidige Lykke. Derfor vil jeg gerne i den Henseende rette en Appel til dem, der ikke ere til Stede, til Bølgene, og sige: Hold ikke eders Repræsentanter borte fra at faa noget ud af et saadant Lovforslag, men lad os være overbeviste om, at denne Lov kan gøre langt mere til sand Lykke end mangfoldige andre Love, som koste mange flere Penge.

S. Jensen: Hvis ærede Medlemmer kunne høre den Tone, som gik gennem Forhandlingerne i dette høje Ting i Fjor, da vi havde Skolelovsforslaget til Behandling, og sammenligne den med den Tone, som der er slaaet ind paa i Dag, ville de vist med mig være enige i at sige: Al, hvor forandret! I Fjor blev der udtalt — ja, det næsten regnede ned med gode Ord og lyse Forhaabninger, saa at jeg for min Part maatte tage lidt Afstand derafra, indtil jeg saa, om Ordene og Viljen fulgtes ad. I Aar lader Vejret til at være graat i graat, men det kan jo se graat ud og blive godt, det ligger jo særlig for Flertallet at afgøre, hvorledes det vil gaa.

Jeg er væsentlig enig med det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) i den Fremgangsmaade, han foreslog, vi skulde bruge ved Behandlingen af Skolelovsforslaget. Jeg tror heller ikke, at det vilde være heldigt, om vi vilde se snarest muligt at faa Lovforslaget i Fællesudvalg, saa meget mindre som vi i Aar have god Tid — det kan der da ikke rettes Klage over, som det blev gjort i Fjor, men nogen Høje — og jeg mener ogsaa, at det vil være heldigt at lade Forslaget blive henvist til et Udvalg, hvor det saa kan drøftes nøje; saa kunne vi siden se, om Fællesudvalg bliver nødvendigt, naar Forslaget, som det vel sagtens vil gaa, har været i Folketinget paa ny og atter der er forandret. Men naar jeg er enig med det ærede 2det kongevalgte Medlem deri, har jeg naturligtvis heller ikke nogen Lyst eller Høje til her at komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, som jeg mener nærmest høre hjemme til Drøftelse i det eventuelle Udvalg, og jeg agter altsaa ikke at komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget.

Under Forhandlingerne om Skolelovsforslaget baade i forrige Samling i begge Rigsdagens Ting og i Aar i denne Samling i Folketinget, har, saa vidt jeg erindrer, kun et eneste Medlem udtalt den Mening, at vort Folkefoleræsen er ordnet fuldt ud tilfredsstillende, saa at det vilde ikke blot